

SKRIFTETAL PINGSTDAGEN DEN 12/5 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT: FIL 1:6.

PSALMER: 120: 1-3, 187: 4-6, 164: 1-2, 134: 1-3, 138: 1-2, 131: 1-3, 188: 1-3, 189: 1, 269:4

I Guds, Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.

"Jag har den tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott verk, han skall ock fullborda det, intill Kristi Jesu dag."

(till konf.) Idag är avskedets högtid kommen.

Ser man på själva meningen med de ungas konfirmation och 1:sta nattvardsgång, så är det visserligen tvärtom. Den första nattvardsgången skulle icke vara avskedets dag utan välkomsthälsningens dag. Intill den dagen har den unge icke varit fullmyndig medlem av den kristna församlingen. Han eller hon har som barn mottagit det ena av kyrkans sakrament, dopet, men det andra, nattvarden, har ännu icke blivit den unge givet. Trogen sin Herres befallning vill Kristi kyrka först undervisa och lära om kristen tro och kristet liv. Men i konfirmationens ögonblick, som vi igår stod inför, är denna undervisnings- och lärotid avslutad. Nu får den unga människan högtidligen tillträde även till nattvardens rika värld, och församlingen hälsar henne välkommen som fullvuxen medlem i gemenskapen kring Herren. Så är den första nattvardsgången icke ett avsked utan ett välkommen.

Men vi vet ju alla, att i verkligheten är denna dag avskedets dag och icke välkommandets. Tills nu har kristen undervisning ännu icke sagt sitt avslutande ord till er unga, men idag sker det. För de allra flesta av er börjar idag, tyvärr, en vandring, som icke precis för er närmare templet utan ut i världens vimmel, där Gud visserligen också är er nära, fast på osynliga vägar, som vi icke kunna alltid skönja. Det tjänar ingenting till att breda ett skimmer över den bistra verkligheten. - Men det tjänar heller ingenting till att klaga. Därför vill vi idag stanna inför det ord ur Filippobrevet, som vi nyss läste: "Jag har den tillförsikten - trots allt har jag den tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott verk, han skall ock fullborda det intill Kristi Jesu dag".

Han skall fullborda det: Gud, icke vi människor. Han är verksam här på vår jord, och han hägnar människors barn med sina händer, även när vi icke kan förstå hur. Han sträckte ut sina händer över eder i dopet och han har fört eder till templet idag. Han låter alltför sin församling bestå i vårt svenska folk och omsluta människors liv, gripa in med det stilla och starka Gudsordets kraft, så snart något stort och viktigt skall ske. Även om ni unga icke alltför ofta söka honom och hans ord, så kommer ni dock ganska säkert att böja eder under hans välsignelse, då ni en gång skall grunda edra egna hem, till honom kommer ni i dopet att bära fram edra egna barn, och till sist griper Guds hårda och fasta hand tag om alla människor och

nästan alla i vårt folk samlas ändå in i kyrkans famn, då de tre skovlarna mull falla och då Guds ord om "döden och uppståndelsen" läsas.

(till förs.) Vi underskattar alltför mycket den fördolda kraften, som ligger i allt detta. Vi ser icke tillräckligt klart, att det går en aldrig sinande ström av liv från Gud över vår värld genom detta Ord, som oupphörligt ljuder ibland oss, detta Ord, som tränger in i människors hjärtan, sålänge livet varar. Vi anar icke, hur många, som ändå beder i det fördolda. Den som i ungdomen stått inför Herrens ansikte, han kan visserligen gå vilse, men han kan aldrig komma undan, helt komma undan den sökande guden, som möter honom till höger och vänster och som trängtar efter att "fullborda" det verk, han "begynt".

Men nu säger någon: "vad betyder allt detta, om icke människor öppna sig för Guds ord, låta honom omskapa hjärtat, om de icke i sanning hålla sig till honom och till ingen annan?" Då blir Guds ord endast en dom, icke ett förvandlingens evangelium.

Det är sant. Men det tillkommer icke oss människor att bestämma tider och stunder för Gud. Oss tillkommer det att så på en förhoppning och bida. Och om de unga, som idag stå vid Herrens altare, om dem säga vi med aposteln: "Vi ha den tillförsikten, att han som i dem begynt ett gott verk, han skall ock - när det behagar honom - fullborda det, gripa in och föra det vidare, bärga dem till sitt rike, när dagen är inne." (I varje fall kan vi bedja om detta) (till konf.) Och ni, konfirmander, om vilkas öde vi idag ingenting veta, ni bör ha en sak i minnet från er konfirmationsundervisning: hur det än går, var ni än hamnar - aldrig kan ni komma så långt bort från Gud, att icke vägen står öppen att komma tillbaka för den, som längtar efter förlåtelse och rening. Olika vägar kommer ni att slå in på. Några av er kommer att bevara tron, och kärleken till Guds hus, till psalmen och Ordet. För andra blir vägen svårare, och strålarna från Guds himmel bli sparsammare och glesare. Men aldrig stänges vägen helt, lika litet som den var stängd för den förlorade sonen. Just denna sanning är det, som nattvarden vill inskräpa i oss. Nattvarden är vittnesbördet om Guds förlåtelse, hans villighet att taga emot den som kommer, vad han än kommer ifrån. När vi idag går fram till altaret för att mottaga nattvardens gåva, så är det samtidigt ett löfte, som spännes över hela ert liv, förlåtelsens löfte, som icke ryggas. Vore Gud icke förlåtelsens Gud, då hade vi anledning att misströsta på allvar. Men nu vet vi i stället att Gud kan låta varje människa börja på nytt, icke 7 ggr utan 70 ggr 7 gånger. Det är på den fasta grunden, som vi våga hysa den tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott verk, ock skall fullborda det intill Kristi Jesu dag. Det är den fasta grunden, som nattvardens predikan ständigt hänvisar till.

(till förs) Men därmed vill också Herren inbjuda icke endast de nykonfirmerade utan hela vår församling till nattvardens bord. Ganska många ha idag kommit till templet för att delta i de ungas högtid, mången också, som kanske annars sällan vistas där. Här se vi just en sådan dag för våra ögon, då Gud söker dem, hos vilka han en gång begynt ett gott verk, ett verk, som icke har fullbordats. Han längtar efter att få föra oss alla, unga och gamla, närmare verkets fullbordan, draga oss hårdare in till sig, leda oss med fastare steg på den väg, som han en gång

utpekade åt oss såsom livets väg men på vilken vi så sällan gått. För alla står nattvardsbordet öppet, och den som känner hjärtat mana på, fast tveksamt och förläget, han eller hon må släppa sin tvekan och komma. Den försagda längtan därinne i själen är Guds verk, han som nu står för dörren och klappar, han som vill gå in för att fortsätta sitt verk. Var och en, som sörjer över sin andliga fattigdom och som trängtar efter kraft ovanefter, han går värdigt till Herrens bord. Gud ställer inga andra villkor. Han fordrar icke något annat än att få ge till den, som sett att han själv ingenting har.

(till alla) Så gå vi då alla, unga och gamla, inför hans tron. Vi kommer med vår skröplighet och ber honom om hans rikedom. Vi bedja honom, att han trots vår försagdhhet och vårt motstånd ville i oss fullborda sitt verk. Låtom oss tillbedja Gud och knäfalla inför honom....

Efter avlösningen: Sv.Ps. 110:6

Med dopets flod rentvagna
I Kristus äro vi,
Och synderna borttagna;
Vår själ är frälst och fri.
Gud själv hos oss nu verke
Och med sin Ande styrke
I tron vårt nya liv.

Herrens, Jesu Kristi, nåd och Guds kärlek och den Helige Andes delaktighet vare med oss alla!
Amen.

1) Skrifstofa Þingsdag 12.11.

1) Guðs Talaðin o. son's o. d. St. Paul's man. Þur.
" Jæg har den tillifriten, at den man
, eller har begynt et godt werk,
han skal oke fullkoma det, ic till
Kirch: den dag." [Fil. 1: 6].
[Till komf.] J dag ic avskedet
högst kommen.

For man på gjarna
menneget med de migao kom-
firmation over 1: Sta nahtar do-
gung, de ic als troeløse troit.
om. Den joitz nahtarvada gona
skulle icke vara avskedet dag
uten veltomtaeringens dag.
Tocill den dager har den mig
icke varit fullkomelig med-
den os den kristne þionu.
þionu. Þaustar þou þare
mestagit det vaa os kyrkenu
paktament, doget, mee det
andra, nahtarven, har ic-

2)

me icke troit den unge givet.
Troget me Herens befalning icke
kristi kykka þost mederisa os
þare os kvistou þou os kvist.
þis. Men i konfirmationens om-
thick, þou ic i þa stot migis,
ic deuen mederisingis - os
~~þou~~ ⁽²⁰⁰⁻¹⁰⁾ avskuta. Nu þar de
meget manniken hópklipen
tilltræde ær till nahtarværen
rika vield, os þou þou þou
þa þar þou veltomnen þou
fullværen medlen i þouen.
þou þou þou. Þa ic den
þou nahtarværen icke ett
avskud utan all veltomnen.
Men ic ic þu ic, at
i verklykelen ic deuen dag os.
skedet dag os icke veltomne-
nauadets. Os me har kvistou
mederising ær icke dagt

3) Dit avskiltande ord till en mager,
 mer ridig åter del. Tår de allra
 flesta av en latins ridig, tyvärr,
 en samling, som rike pteris
 för en närmare tempelst utav
 ut; i vilken svinnel, där Gud
 rapporten och är en när,
 fäst på otygliga ridare, som är
 rike kunnas alltså ridiga. Det
 tjänar ingenting till att tända
 ett minnen ~~över~~ trita verk-
 tegheten. - Men det tjänar tel-
 ler ingenting till att klaga.
 Läst vil vi ridig stannas vi.
 för det ord ur Trigonometri,
 2.0: ngra tår: "fag har den
 tillhör till - trots allt tar
 fag den tillhör till, att tar,
 2.1: eller tar legens och på
 verk, kan skall och fullborda
 des vilken Thut. som dag.

4) Håll skall fullborda det: Gud,
 rike en minnison. Han är verk-
 som har på så järd, och har
 hägnat minnison barn vad de
 na händer, även när vi rike har
 fört. h. Han sträckt ut sin
 händer över eder; dopet och har
 har förs eder till tempelst ridig.
 Han tar allt det som församling
 tenta; i vänt beresta folk och om-
 muta minnison till, gripa in
 med det stilla en starka Gudor-
 delo kraft, de snart nyt stas och
 riktigt skall rike. Huru om vi ngra
 rike alltså ofta öka honom och
 hans ord, de kommer in ^{svacka} _{svack}
 att förs ~~och~~ eller under hans
 viljighet, de vi en ring skall
 grunda och ena tene, till ho-
 nou kommer vi i dopet och
 tina fram och ena tene, och

ha den tillförliten, att han ren
 i den begyrt ett gott verk, han
 skall också när det tillhör
 honom - fullborda det, grunda
 vi oss på vad vi läsa, här
 ge den till sitt rike, när de-
 gen är rive. ^{1) jag vill ha en i det}
 [till kong.] Den ni, ^{konferens} om
 rikas öden vi i dag uppehåll
 veta, vi tror ha en duktig
 minnet från en kungämbets-
 tjänstgöring. Hur det
 är går, var vi en kungämbets-
 när - aldrig, kan vi kom-
 ma vi långt bort från Sued,
 att inte längre står öppna
 att komma tillbaka för den,
 som väntar efter förlästel-
 re och rening. Likaså vägar
 kommer vi att stå vi på.
 skapa av de kommer att

denna tron, och kärleken till
 Guds hus, till psalmerna och de-
 det. Här andra till vägen
 värare, och strålarna från
 Guds himmel bli sparsam-
 mare och gläsnare. Men aldrig
 stänges vägen till, lika till
 om det var stängt för den bi-
 tarade riken. Just denna ren-
 ning är det 3. naktens
 vil viktiga 300. Naktens
 är i kungämbets och Sued
 förlästelat, hans villeg hos att
 göra enast den 3. kommer,
 vad han är kommer i sin.
 står vi idag går från till
 altar för att motstå vad-
 vardens giva, vi är det ren-
 tidigt att följt, 3. öppna
 öns hela oss till förlästel-
 den följt, 3. rike bygga.

Vore Gud icke förlätlighets Gud,
 de hade vi autelgving all
 musköla på allvar. Men nu
 vet vi icke, att Gud kan
 förlåta mänskliga synder på
 nytt, icke för att förgå &
 gånger. Det är på den första
 grundet, i vi säga tyga den
 tillhörighet, att kan i: edlar
 kan begynda ett gott verk, och
 skall fullborda det i vilken Kristus
 fem dag. Det är den första grund-
 den, som närvarande prädi-
 kan ständigt hörmöror till.
 I vilken Jesus dörmed vill och
 på. Men icke icke evig
 de uppkonfirmerade utan hela
 var förvandling till närvarande
 tald. ^{han är i morgon} han idag kommit
 till tingenes för att delta i de
 många högskolor, många och

i kannte omens pållas ~~för~~
~~att~~ ^{inbegrip} ~~och~~ ^{inbegrip} han se vi
 just en på den dag för våra ögon,
 de Gud öfver detta, kan vilka
 kan en gång begynda ett gott
 verk, ett verk, i icke kan full-
 försläta. Han förgäta ~~att~~
 efter att ha föra oss alla, unga
 nu gamla, närmare verkets
 fullbörda, draga oss till
 dare vi till sig, hela oss
 med fastare slag på oss, i
 i. Han se gång utpekade att
 oss på. liberts och nu på
 vilken vi på vilken gitt. För
 alla står närvarande öf-
 vet, och den som hämmar för-
 fat man på, fast förkann
 och förläget, kan eller han
 na. Skapa vi förkan och
 hemma. Den förgäta förgäta

hvarnär? själva är Guds verk, han

2. nu står för darreri och klappas,

han 2. vill ge ni för att fast-

ställa ~~itt~~ verk. Han var en, 2.

själs över sin andliga färdig -

den och 2. trängtar efter kungs

översätter, han gör värdigt för

Herrans hand. Gud ställer inga

avslutar. Han förklarar inte något

avslutad är att för ge till

den, 2. ett att han själv säga.

ting har.

[Lita alla] Så ge icke alla,

maga och gånka, ni för hans

tro. Vi kommer med vår

skönhet och för honom

och hans rikedom. Vi bud.

Ja honom, att han trots vår

färdighet och varit motstånd

vill 2. oss fullborda sitt

verk. Det som oss tillhör Gud

och kväffälla när för honom...

Eller avlösmigen:
sv: ps. 110:6

Med dopets blod renhagna
I Kristus äro vi,

Och synderna borttagna;
Vår synd är friskt och fri.

Gud själv hos oss nu verke
Den med sin Ande styrke

I tron brist nya liv.

Herrans, Jesu Kristi, nåd
och Guds kärlek

" d. Hel. Andes otaktighet
vara med oss alla! Amen.

oss

oss

oss

oss

oss

oss

oss